

שיעורי חינוך

אידיש

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הדרכות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מחנכות

פרשת שלח (כארי קיח)
שנת תשפ"ו

גליון
קנ"ט

שיעורים אין חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

- יראי השם -

די הצלחה פון א מחנה ווענדט זיך אין זיין יראת שמים

טייערע חשוב'ע מחנכים. צו זיין א מחנה מיינט נישט בלויז די 'אחריות' פון די ארבעט, ווי למשל צו זיין מיט די קינדער פון ניין אזייגער אינדערפרי ביז פינף אזייגער נאכמיטאג. כדי צו קענען מצליח זיין אין חינוך, מוז דער מחנה אליין זיין א ירא שמים; ער דארף יעדן טאג גיין אין מקוה, ליינען קריאת שמע אין צייט, דאווענען מיט מנין, מאכן ברכות, נישט האבן קיין שטיכות מיט ליצנות, און זיך אויפפירן ערליך און איידל.

עס קען זיין אז געוויסע מחנכים וועלן באקומען חלישות הדעת הערנדיג אז מען מוז זיין א ירא שמים, זיי וועלן זאגן: "אויב אזוי, געב איך אויף, איך קען נישט זיין קיין מחנה, ווייל איך ווייס נישט צי איך בין טאקע א ירא שמים", דארף מען אבער וויסן: ווען מען פארלאנגט 'יראת שמים' מיינט עס מען זאל 'וועלן' זיין א ירא שמים, און מען מוז זיך על כל פנים פירן מיט אלע איינצלהייטן ווי אזוי א ירא שמים פירט זיך אויף.

דער ריכטיגער ציל פון לערנען די הייליגע תורה

די הייליגע תורה איז נישט בלויז א לימוד וואס מען לערנט כדי צו וויסן וואס די מצוות פון די תורה זענען, אזוי ווי להבדיל אלף אלפי הבדלות די לימודים וואס מען לערנט ביי די גוים, ווי למשל חשבון, וויסנשאפט, חכמות העולם

זיך אויף, און דאס איז וואס זיי וועלן נאכמאכן. פינקט ווי יעדער פארשטייט אז ווען א טאטע זיצט און שמועסט דורכאויס דעם גאנצן דאווענען, אבער ער ציפט זיין זון: "נו, דאווען!" "נו, דאווען!" - וועט עס גארנישט אויפטון, ווייל דער טאטע אליין טוט דאך פינקט פארקערט; דאס זעלבע איז ביי אלע מחנכים.

א פארטרעגער דארף דינען אלס ביישפיל

סתם אזוי דארף מען נישט נאכקוקן א צווייטן ווי אזוי ער פירט זיך אויף אדער ווי אזוי ער גייט אנגעטון; מען דארף יעדן אייניג מחזק זיין, יעדן ון זיין לפי זכות, און האלטן טייער און חשוב. אבער א מענטש וואס איז א פארטרעגער, ער פארמאגט א שטעלע אדער א חשוב'ע פאזיציע אין א מוסד אדער אין א קהלה, דארף ער דינען אלס ביישפיל און זיך פירן ווי אזוי עס איז באַאָמט ריכטיג זיך צו פירן.

דאס זעלבע איז נוגע פאר גבאים פון בתי מדרשים. די טירן פון שול זענען אפן פאר יעדן, יעדער איד קען אריינקומען דאווענען, מען קוקט קיינעם נישט נאך ווי אזוי ער גייט אנגעטון, און יעדער איד איז באַאָמט זייער חשוב און טייער. אבער דאך, ווען עס קומט צו צושיקן איינעם צום עמוד, אדער זיין א בעל קורא וכדומה, מוז עס זיין איינער וואס גייט אנגעטון מיט א דרך ארץ, מיט א הוט און רעקל. אזוי אויך די גבאים אליין דארפן קומען אין שול מיט דרך ארץ. מען קען נישט געבן קיין עליה לתורה פאר איינעם וואס גייט אנגעטון ווי א

און היסטאריע. מען לערנט די הייליגע תורה כדי צו דינען דעם אייבערשטן און צו ווערן נענטער צום אייבערשטן.

דאס איז געווען די גאנצע קליפה פונעם משיח שקר שבתי צבי ימח שמו, אז ער האט אויפגענומען מלמדים וואס זענען געווען פארזינקען אין טומאה, און ער האט זיי געשטעלט לערנען מיט די קינדער. ער האט אריינגעברענגט ביי מענטשן דעם געדאנק אז דאס לערנען די הייליגע תורה איז בלויז א לימוד ווי אלע אנדערע וועלטליכע לימודים.

דערפאר מוזן די מחנכים זיין ערליכע אידן, יראי השם, כדי זיי זאלן קענען אריינלייגן אין די קינדער די הייליגע תורה, אמונה און יראת שמים.

דער מהות פונעם מענטש דארף רעדן פון זיך אליין

מוהרא"ש שרייבט (ספר חסדי אבות על מסכת אבות א, א): אין גאנץ מסכת אבות טרעפט מען דעם לשון: "הוא היה אומר" - ער פלעגט זאגן. פארוואס שטייט נישט ווי געווענליך "שמאי אומר", "הלל אומר", "רבי שמעון אומר"? ווייל מיט דעם וויל אונז דער תנא מרמז זיין, אז עס איז נישט גענוג אז א מענטש זאל בלויז זאגן פאר אנדערע ווי אזוי מען דארף זיך פירן, נאר דער גאנצער מהות פונעם מענטש דארף שוין רעדן פון זיך אליין. "הוא היה אומר" - בלויז דורך קוקן אויף אים, האט מען שוין געקענט זען פינקטליך ווי אזוי מען דארף דאווענען און זיך פרייען מיט א מצוה.

קינדער קען מען נישט אויסנארן; זיי זעען גאר גוט ווי אזוי דער מחנה פירט

גאסן מענטש, מיט א מאדנע מאנטל און
מאדנע שיך וכדומה.

דאווענען מיט מנין און גיין אין מקוה

טייערע מחנכים, איך בעט אייך פון
טיפעניש פון מיין הארץ: קומט יעדן
אינדערפרי אין שול און דאווענט שחרית
מיט מנין.

ווי אזוי מעג זיין אזא זאך אז א מחנה
זאל נישט קומען אין שול דאווענען משבת
לשבת? ווי אזוי קען ער נאכדעם זאגן
פאר די קינדער אז מען דארף דאווענען
אין שול מיט מנין, ווען ער אליין דאווענט
נישט אין שול מיט מנין?!

עס קען אפילו זיין אז דער מחנה
איז באַמט זייער געלונגען, ער קען
מאכן הערליכע ארטס און קרעפֿטס
(קינסטלערישע האנט ארבעט) מיט די
קינדער; אָבער פֿדי צו קענען אַרײַנגלייגן
דעם אייבערשטן אין די קינדער, מוז מען
זיין אן ערליכער איד!

דאס זעלבע איז לגבי גיין אין מקוה. ווי
אזוי מעג מען זיין א מחנה אויב מען גייט
נישט יעדן טאג אין מקוה? ווי אזוי קענען
זיינע דיבורים בכלל עפעס אויפטון ביי די
קינדער אויב ער גייט נישט אין מקוה?!
מוהראש שרײַבט זײַער שאַרף אז
מחנכים מוזן גיין יעדן טאג אין מקוה.

אליין מקיים זיין הלכות ברכות

אויב די קינדער באַמערקן ווי דער
מחנה נעמט אריין עפעס אין מויל אן א
ברכה, אָדער ווי ער כאַפֿט אַפ אַ בִּרְכָה,
ווי אזוי קען ער שפּעטער זאָגן פֿאַר די
קינדער: "די הלכה איז אז מען דארף מאַכן
אַ בִּרְכָה פֿאַרן עסן אָדער טרינקען", ווען
זיי האָבן דאָך אַליין צוגעזען ווי ער אליין
מאַכט נישט קיין בִּרְכוֹת ווי עס דארף צו
זיין?!

'הלכות ברכות' איז נישט בלויז א
לימוד, דאס איז א זאך וואס מען מוז
אויך מקיים זיין למעשה. די קינדער מוזן
צוזען ווי אזוי דער מחנה מאכט א ברכה
פארן עסן אדער טרינקען. ווען ער מאכט
זיך א קאנוע זאל ער ארויסזאגן יעדע
ווארט קלאר: "ברוך אתה ה', אלקינו מלך
העולם, שהכל נהיה בדברו", און די קינדער
זאלן ענטפערן: "אמן", דאן קען ער זיי
אויסלערנען אז מען דארף מאכן ערליכע

ברכות פארן עסן און טרינקען.

וואס זאלן די קינדער טראכטן?!

לאמיר נעמען א ביישפיל פון אן
אויפפירונג אין מקוה. ווען אינגלעך
און בחורים קומען אריין אין מקוה און
באמערקן ווי איינער ווייקט זיך אין בור,
ער שמועסט און לאכט ארום וכדומה,
אויב איז עס סתם א מענטש וועלן זיי
זיך נישט אפּלערנען דערפון; זיי וועלן
טראכטן: 'אוודאי האט יעדער איד זיינע
נקודות טובות און מעלות, אָבער יענער
מענטש פירט זיך אויף ווי א פויער'.

אָבער אויב דאס איז א מחנה, וואס זאלן
די קינדער טראכטן? די קינדער וועלן
פארשטיין אז אלעס וואס ער רעדט צו זיי
אין פתה איז בלויז א שפיל, עס איז א וויץ...
אין די צייט וואס ער איז איינגעשטעלט
אינעם מוסד דינט ער דעם אייבערשטן,
ער קושט דעם סידור און דעם חומש, און
לערנט מיט זיי וכו', אָבער נאכדעם לעבט
ער גאר א צווייטע סארט לעבן. דאס איז
דאך א געפערליכע שלעכטע חינוך, השם
שְׁמַרְנוּ.

ערליך, חסידיש, אן ליצנות

אויב א מחנה האט א באהאלטענע
אפיקומן - ער שפילט זיך שטילערהייט
מיט א קאמפיוטער אדער ער האט ביי
זיך א סמארטפאון - טאר ער נישט זיין
קיין מחנה. די טומאה פון די פלים קילט
אפ דאס יראת שמים און מאכט אלעס
חרוב. סתם אזוי וועט מען נישט צוגיין צו
א מענטש און אים פארהאלטן דערויף,
אָבער אזא מענטש קען נישט זיין קיין
מחנה; מחנכים דארפן זיין ערליכע אידן!

אזוי אויך וועט מען גארנישט זאגן
פאר א מענטש וואס שניידט זיין באַרד,
כאטש וואס על פי זוהר הקדוש איז דאס
א גרויסער איסור; ווען מען שניידט די
באַרד, שניידט מען אפ אלע צינורות
וואס ברענגען די שפע. אָבער יעדער
פארשטייט אז אזא מענטש קען מען
נישט אויפנעמען צו זיין א מחנה.

די גאנצע אויפפירונג פון א מחנה דארף
זיין געמאסטן אויף אן ערליכן חסידישן
שטייגער. א מחנה דארף ארוםגיין מיט א
הוט און רעקל, און מען דארף קענען זען
זיינע ציצית אינדרויסן.

מחנכים דארפן זייער אכטונג געבן
וואס זיי הערן אויס. למשל, ווען מען
פארט אויפן וועג צום חדר אדער ערגעץ
אנדערש, און מען וויל עפעס אויסהערן,
זאל מען איינשטעקן אין קאר א יו עס ביי
פון ערליכע מחנכים וואס דערציילן די
פרשה, אדער פון מוהראש, אדער פון
אנדערע ערליכע אידן; אָבער חס ושלום
נישט אויסהערן קיין לצים.

עס איז מיר אויסגעקומען צו זיין ביי
א שמחה וואו עס זענען געווען צוויי
בדחנים לצים; זיי זענען געשטאנען און
געטריבן ליצנות און דער גאנצער עולם
איז כמעט געליגן אויף דער ערד פון גרויס
געלעכטער. איך בין געשטאנען אין א זייט
און נישט פארשטאנען: 'וואס איז דא אזוי
צו לאכן? זיי נעמען דאך ארויס יעדעס
פינטל יראת שמים פון א מענטש!'

ווי אזוי קען א מחנה האבן ביי זיך אין
קאר יו עס בייס פון בדחנים לצים?! אויב
דער גאנצער קאפ איז אָנגעפילט מיט
ליצנות, ווי אזוי קען מען נאכדעם מחנה
זיין קינדער צום אייבערשטן?!

אן יראת שמים קען נישט ארויסקומען קיין גוטס

עס איז ענדערש אויפצונעמען אלס
מחנה אפילו איינעם וואס טויגט נישט
אזוי גוט צו האלטן א פתה, א שטיקל
בטלן, ער קען נישט מאכן אַזעלכע שיינע
ארטס און קרעפֿטס, אָבער ער איז אן
ערליכער איד; ער גייט אין מקוה יעדן
אינדערפרי, ער מאכט ערליך ברכות,
ער ליינט קריאת שמע פארן זמן, ער איז
יעדן אינדערפרי אין בית המדרש און
דאווענט ווי א איד דארף צו דאווענען.
עס איז בעסער מען זאל זיך א גאנץ יאר
מוטשען אים צו דארפן ארויסהעלפן, ווי
איינער אויפצונעמען א גרויסער מומחה
און א געלונגענער מענטש וואס ווען ער
נעמט איבער א פתה הערט מען נישט
פון אנהייב יאר ביז סוף יאר קיינעם
זיך אפּרעדן, די קינדער און די עלטערן
זענען זייער צופרידן, און ער קען מאכן
הערליכע ארטס און קרעפֿטס מיט די
קינדער, אָבער זיין יראת שמים איז נישט
אזוי שטארק. ווייל אן יראת שמים קען
נישט ארויסקומען קיין גוטס.

ווען איך וואלט געדארפט שיקן מייער

לערנען מיט די זעלבע נשמות אויף אויף יענע וועלט!

לאמיר זיך פארשטעלן - לויט ווי אונזער שכל קען פארשטיין - ווי אזוי עס קוקט אויס אויבן אין הימל אין די קארידארן פון גן עדן. משה רבינו מיט אלע צדיקים שפאצירן דארט ארום; זיי קוקן אריין אין די פילע צימערן פון גן עדן וואס זענען צוגעפאסט פאר יעדן איד לויט זיין דרגה און זיינע מעשים. אינמיטן קומען זיי אן צו די צימערן וואו עס זיצן די טייערע מחנכים, וואס האבן אוועק געגעבן זייער גאנץ לעבן צו לערנען מיט אידישע קינדער די הייליגע תורה, און זענען דארט אויך ממשיך צו לערנען מיט זייערע תלמידים. אין איין צימער זיצט א מלמד מיט צוועלף הונדערט תלמידים, ווייל ער איז געווען א מלמד פאר פערציג יאר אין א כיתה פון דרייסיג קינדער; אין א צווייטע צימער זיצט א מלמד מיט טויזנטער תלמידים, ווייל ער איז געווען א מלמד פאר נאך מער יארן. מען קען זיך גארנישט פארשטעלן די געוואלדיגע געשמאק און פארגעניגן וואס די מחנכים וועלן דארט האבן.

וואויל איז פאר די מחנכים וואס געבן זיך איבער מיט זייער גאנצע הארץ און מח פאר די קינדער, זיי וועלן זוכה זיין צו אלעס גוטס אויף דער וועלט און אויף יענער וועלט.

קאר, טראגן א טייערע שטריימל, און האבן א גרויסע עכט זילבערנע קערה ביים סדר נאכט. אבער מלמדים קענען צומאל האבן א קאר וואס האלט זיך קוים צוזאמען מיט קלעב, און האבן בכלל נישט קיין זילבערנע קערה, נאר זיי לייגן ארויף עטליכע גלעזלעך אויפן מצה טאש.

אבער אויבן אין הימל קוקט מען נישט אויף די אלע זאכן. דארט זענען די מחנכים - וואס געבן אוועק זייער צייט, כח און מח פאר אידישע קינדער - גאר טייער און חשוב.

מחנכים ארבעטן דאך נישט בלויז אין די שעות וואס זיי געפינען זיך מיט די קינדער, פון ניין אזויגער אינדערפרי ביז פינף אזויגער נאכמיטאג. זיי געבן דאך אוועק פון זייער אייגענע צייט - פרייטאג נאכמיטאג, שבת נאכמיטאג, און מוצאי שבת, נישט קיין חילוק ווען דער זמן פון שבת און מוצאי שבת געפאלט - כדי זיך גוט פארצוקוקן די שיעורים פאר די קינדער אין חומש, משניות אדער גמרא. אזוי אויך הערן זיי אויס שיעורים פון אנדערע מלמדים וואס דערציילן די פרשה געפלאכטן מיט מדרשים, כדי זיי זאלן דאס קענען איבערגעבן פאר די קינדער גוט און קלאר.

דעריבער זאגן די הייליגע חכמים: ווער עס לערנט אויס תורה פאר אנדערע דא אויף דער וועלט, וועט זוכה זיין צו

קינדער צו א מחנה וואס איז שוואך אין יראת שמים, וואלט איך זיי ענדערש געהאלטן אינדערהיים; זאלן זיי זיצן אינדערהיים און זיך שפילן א גאנצן טאג מיט שפילציג. איך וואלט נישט געווען באזארגט, ווייל צום סוף וועלן זיי שוין אויסוואקסן; אבי נישט צו שיקן צו איינעם אן יראת שמים, וואס דעמאלט וועט זיכער נישט ארויסקומען קיין גוטס.

א מנהל פון א תלמוד תורה דארף גוט אכטונג געבן וועמען ער נעמט אויף אלס מחנכים. ער דארף יעדן טאג בעטן דעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפער, העלף מיר איך זאל זוכה זיין צו האבן מחנכים וואס זענען ערליכע אידן, וואס קענען אריינברענגען די ריינע אמונה און יראת שמים אין די הערצער פון די קינדער".

א בליק אין די צימערן פון גן עדן

די הייליגע חכמים זאגן (סנהדרין צב): "כל המלמד תורה בעולם הזה, זוכה ומלמד לה לעולם הבא", ווער עס לערנט אויס תורה פאר אנדערע דא אויף דער וועלט, וועט זוכה זיין עס צו לערנען מיט זיי אויך אויף יענע וועלט.

דאס איז מורא'דיגע חזוק פאר מחנכים, ווייל דא אויף דער וועלט ווערן מחנכים נישט אזוי שטארק ארויפגעקוקט ביי מענטשן. דעם כבוד און דעם חן באקומען געווענליך די מענטשן וואס וואוינען אין א הערליכע פאלאץ, פארן מיט א מעכטיגע

בריוון פון הינוך פונעם ראש ישיבה שליט"א

וואס טוט מען מיט א קינד וואס ווארפט צוריק א קאמפלימענט?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

איך בין א מלמד, און איך פרובירט צו לעבן מיט די עצות פון הייליגן רבין.

איך וויל פֿרעגן וואס צו טון מיט א אינגל אין מיין קלאס וואס יעדעס מאל ווען איך געב אים א קאמפלימענט אינמיטן דאווענען אדער לערנען אז ער דאווענט אדער לערנט שוין אדער סיי וואס, ווארפט ער אלץ צוריק די קאמפלימענט, און לכבוד

דעם הערט ער גאר אויף צו טון די גוטע זאך וואס ער טוט. יישר כח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ה' פרשת בהר בחוקותי, כ' אביר, ל"ה לעמר, שנת תשפ"ג לפרט קטן

לכבוד המלמד ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

עס זענען דא קינדער וואס ווייסן נישט ווי אזוי צו נעמען גוטע ווערטער, און ווען זיי הערן גוטע ווערטער, אנשטאט

דאס אראפשלינגען - וועלן זיי אנהויבן טון מאדנע זאכן, אדער דאס פארקערטע. אז דער קינד טוט פונקט פארקערט - זאלסטו אים געבן די קאמפלימענטן פרינוואט, געב אים נישט קיין קאמפלימענטן ברבים; פרינוואט וועט ער דאס קענען פארדייען. שטארק זיך מיט דיין הייליגע ארבעט. דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

... (עצתו אמונה יום טוב שבועות תשפ"ג)

וואס טו איך מיט מיין בחור וואס מאכט מיר אוועק כסדר?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א, איך האב א פראבלעם וואס שטערט מיר זייער, מיין זון - אן ערוואקסענער בחור - שרייט אויף מיר און קריטיקירט מיר אויף יעדע קליינע זאך, וואס ער קען טרעפן אז איך פיר זיך עפעס נישט אויף ווי די הלכה איז לויט זיין פארשטאנד, וועט ער מיר גלייך פארהאלטן, און ער האלט מיר אין איין אוועקמאכן. איך שפיר ווי איך האלט עס נישט אויס, וואס טו איך?

יישר כח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום א' פּרשת ברכה, י"ג תשרי, שנת תשפ"ב לפרט קטן

לכבוד ... נרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

האסט זיך אביסל צו שפעט אויפגעוועקט; חינוך הייבט זיך אן ווען די קינדער זענען גאר קליין, ווען זיי זענען צוויי יאר, דריי יאר, פיר יאר - דעמאלט איז צייט זיי אויסצולערנען ווי אזוי מען רעדט צו טאטע מאמע.

זייער אסאך מאכן דעם טעות, מען לאזט די קליינע קינדער אויפּוואקסן קרום, מען לאזט זיי ענטפערן די עלטערן מיט חוצפה, מען זאגט יעצט זענען זיי נאך קליין, מען דארף זיי נישט מחנך זיין, און שפעטער ווען די קינדער וואקסן אויף - האט מען צער פון זיי.

אויב דו האסט נאך קליינע קינדער

זאלסטו שוין אנהייבן זיי מחנך זיין ווי אזוי מען רעדט צו טאטע מאמע; שלמה המלך זאגט (משלי כג, יג-יד): "אל תמנע מנער מוסר", האלט זיך נישט צוריק פון זאגן מוסר פאר דיין קינד ווען ער איז יונג, "כי תכנו בשבט, לא ימות", האב נישט מורא אים צו שלאגן, ער וועט נישט שטארבן פון א פאטש, "אתה, בשבט תכנו", דו זאלסט אים שלאגן, "ונפשו, משאול תציל", אזוי וועסטו אים ראטעווען פון גיהנום.

יונגע קינדער דארף מען מחנך זיין צו פאלגן טאטע מאמע, קינדער דארפן וויסן אז א טאטע זאגט יא איז יא, אז א מאמע זאגט ניין איז ניין, און אז דאס קינד פאלגט נישט - געבט מען קליינע פעטשעלעך, אזוי ראטעוועט מען דאס קינד פון שלעכטס, אזוי וואקסן זיי אויף געזונט.

יעצט מיט דיין בחור איז שוין אביסל שפעט, יעצט דארפסטו שוין ארבעטן מיט חכמה; ווען ער פירט זיך אויף נישט דרף ארץ'דיג זאלסטו אים זאגן: "מען טאר נישט אזוי רעדן צו א טאטע".

גרינגער וועט דיר זיין זיך אנצונעמען פאר דיין ווייב; ווען דו הערסט אים רעדן נישט שיין צו דיין ווייב, זאלסטו אים באמערקן דערויף און זאגן: "מען קען נישט רעדן אזוי צו מאמי", און דיין ווייב וועט דיר העלפן, ווען זי הערט ווי ער רעדט צו דיר נישט שיין וועט זי אים זאגן: "מען קען נישט רעדן אזוי צו טאטי"; אין יעדע פאל זאלסטו אים זאגן: "מען קען נישט רעדן אזוי צו א טאטע".

חינוך איז פון די העכסטע זאכן

ביי אידישע קינדער; ווען מען זעט זיך מיט קינדער מחוצפים, עזות פנימ'ער - ווייסט מען נישט ווער איז דער פראבלעם, רוב מאל איז דאס די עלטערנ'ס פראבלעם, זיי האבן נישט מחנך געווען די קינדער, און ווען מען זעט קינדער בעלי דרף ארץ - איז די קרעדיט די עלטערנ'ס. שלמה המלך זאגט (משלי יג, א): "בן חכם, א קלוג קינד, מוסר אב", איז ווייל ער האט א טאטע וואס האט אים געלערנט ווי אזוי זיך צו פירן, "ולץ", און קינדער וואס זענען לצים, "לא שמע גערה", איז ווייל זיי האבן נישט געהערט קיין געשריי, נאך זאגט ער (שם כב, טו): "אולת, קשורה כלב נער", קינדער זענען צוגעבינדן מיט נארישע נאטורן, "שבט מוסר, רחיקנה ממנו", מיט שטראף נעמט מען אוועק די נארישקייטן.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסטו האבן הצלחה אין אלע ענינים. א פרייליכן יום טוב.

...
(עצתו אמונה פרשת וירא תשפ"ב)

חינוך אפטיילונג

אויף קול ברסלב

צו הערן אלע שיעורים אויף חינוך

פון דער ראש ישיבה שליט"א

אויף קול ברסלב

דרוקט: 2-4-2-1

- שמעו ותחי נפשכם -

צו באקומען וועבנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: chinuchgilyon@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון אמונה (פרויקט) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך

845-351-9060 / 212-444-9169

ארץ ישראל / 0797040069 / ענגלאנד / 03303502363 / קאנאדא / 438-320-9090

חינוך יומי אימעיל / chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעסידיזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך

212-444-9191 / 845-351-0910

ארץ ישראל / 0797040066 / ענגלאנד / 03303502361 / קאנאדא / 4383008080

בעלגיע / 3235003461 / ארגענטינע / 11552354370